

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΑΣΤΡΑΠΙΑΙΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ και ΟΡΓΑΝΩΣΗ σε ΤΑΞΙΚΗ ΒΑΣΗ

Η Μέρκελ το είπε καθαρά, σε συνέντευξή της την περασμένη Παρασκευή: «*Το θέμα της μείωσης των απασχολούμενων στο δημόσιο τομέα στην Ελλάδα πρέπει να λυθεί*». Στην Ελλάδα, όμως, παίζεται το θεατρικό παραμύθι της «κινητικότητας». Των καθηγητών τεχνικών μαθημάτων που θα απορροφηθούν δήθεν από τον κλάδο της Υγείας, των εργαζόμενων της ΕΡΤ που θα απορροφηθούν δήθεν από τη ΝΕΡΔΤ, των δημοτόμπατσων που θα απορροφηθούν δήθεν από την ΕΛΑΣ και πάει λέγοντας. Αυτό το θεατρικό παραμύθι παίζεται και στη Βουλή και έξω απ' αυτή. Και μάλιστα εστιασμένο σχεδόν αποκλειστικά στους δημοτόμπατσους, ενώ οι καθηγητές της τεχνικής εκπαίδευσης είναι σαν να μην υπάρχουν, όπως δεν υπάρχουν και οι σχολικοί φύλακες και οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ.

Κι όμως, η περίπτωση των δημοτόμπατσων προσφέρει το καλύτερο παράδειγμα για να καταλάβουμε ότι η «κινητικότητα» είναι απάτη. Στο τρίτο Μνημόνιο, που υπογράφηκε μόλις πριν από μισό χρόνο, αναφέρεται ρητά ότι παγώνουν οι προσλήψεις στην ΕΛΑΣ. Για δυο συνεχής σχολικές χρονιές δε θα εισαχθούν σπουδαστές στις αστυνομικές σχολές. Αυτοί δε που θα δώσουν εξετάσεις φέτος, θα μπουν στις σχολές το 2015-16. Δηλαδή, θα περιμένουν δυο χρόνια. Αυτά είναι αποτυπωμένα σε νόμους και δείχνουν καθαρά το παραμύθι που τους πουλάνε.

Είναι το ίδιο παραμύθι που πουλάνε στους εργαζόμενους της ΕΡΤ, όταν ο Σαμαράς το έχει καταστήσει σαφές ότι ο νέος φορέας θα λειτουργεί με λιγότερους από τους μισούς, ενώ στο νομοσχέδιο που σε λίγες μέρες θα ψηφιστεί (ήδη πέρασε από την αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή) η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου έχει φροντίσει να κρατήσει για τον εαυτό της το προνόμιο να διορίσει τα πρώτα όργανα διοίκησης, τα οποία θα καθορίσουν τα πάντα: αριθμό καναλιών, οργανόγραμμα και αριθμό προσωπικού, εργασιακές σχέσεις, συμβάσεις κτλ.

Αστραπιαίος πόλεμος

Πριν από ένα μήνα, με μια δικτατορική Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, η κυβέρνηση απέλυσε 2.656 εργαζόμενους της ΕΡΤ.

Τώρα, με ένα νομοσχέδιο, που συζητιέται και θα ψηφιστεί στη Βουλή με τις προβλεπόμενες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, βάζει στο δρόμο της απόλυσης (διαθεσιμότητα που πλέον έγινε 8μηνη από 12μηνη) 12.500 εργαζόμενους στο δημόσιο. Άλλοι τόσοι θα μπουν μέχρι τα τέλη του χρόνου, ενώ μέχρι το τέλος του 2014 θα πρέπει να έχουν απολυθεί 15.000 εργαζόμενοι (4.000 φέτος και 11.000 το 2014).

Μ' άλλα λόγια, σε ένα εξάμηνο από τώρα θα έχουν μπει σε διαθεσιμότητα 50.000 εργαζόμενοι, εισπράττοντας μόνο τα τρία τέταρτα του ισχνού μισθού τους, ενώ σε λιγότερο από ενάμιση χρόνο από τώρα το ένα τρίτο απ' αυτούς θα χάσει και τον γλίσχρο μισθό της διαθεσιμότητας, περνώντας στην ανεργία.

Μπορούμε να καταλάβουμε όλοι πολύ καλά πλέον, ότι το μείζον δεν είναι η διαδικασία με τον οποίο αποφασίζονται τα μέτρα, αλλά το περιεχόμενό της. Οπως στην περίπτωση της ΕΡΤ το μείζον δεν ήταν το «μαύρο» στις θρόνες αλλά οι 2.656 απολύσεις, έτσι και στην περίπτωση των νέων απολύσεων το μείζον δεν είναι η τυπική κοινοβουλευτική διαδικασία αλλά οι εφιαλτικές μαζικές απολύσεις, που μας επαναφέρουν πολλές δεκαετίες πίσω. Στην εποχή που η σημερινή πλατεία Κλαυθμώνος έπαιρνε το όνομά της από το ομαδικό κλάμα των δημόσιων υπάλληλων που απολύονταν κάθε που άλλαζε η κυβέρνηση.

Αυτό που εφαρμόζουν οι κυβερνήσεις από την εποχή του πρώτου Μνημόνιου είναι μια παραλλαγή του blitz krieg, του αστραπιαίου πολέμου με τον οποίο οι ναζί κατάπιναν χωρίς αντίσταση ή μετά από οριακή, συμβολικού χαρακτήρα αντίσταση, τα ευρωπαϊκά κράτη.

Αποφασίζουν τα μέτρα, τα θεσπίζουν με συνοπτικές διαδικασίες, σπέρνουν τον τρόμο και αποσύρονται μέχρι την επόμενη επίθεσή τους, την οποία πραγματοποιούν με τον ίδιο αιφνιδιαστικό τρόπο.

Βέβαια, οι αριθμοί για τις απολύσεις και τις διαθεσιμότητες δεν είναι καινούργιοι. Είχαν συμφωνηθεί από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ κατά την προηγούμενη επίσκεψη της τρόικας. Όλοι γνωρίζαμε ότι θα υπάρξουν 50.000 διαθεσιμότητες και 15.000 απολύσεις σε δυο δόσεις. Έχει καμιά σημασία, μήπως, ο κλάδος ή ο χώρος από τον οποίο θα αντληθούν οι απολυόμενοι; Έχει καμιά σημασία να συζητάμε στη βάση του «γιατί εμείς που είμαστε χρήσιμοι;». Εκτός αν θέλουμε να γίνουμε θύματα του «διαίρει και βασιλευε», που πάντοτε εφαρμόζει η κεφαλαιοκρατική εξουσία.

Εφιάλτης για τους εργαζόμενους, γαλαντομία για το κεφάλαιο

Ασφαλώς, κορυφαίο θέμα του νέου πολυνομοσχεδίου είναι οι μαζικές απολύσεις στο δημόσιο, οι οποίες καλύπτονται πίσω από τον αισχρό τίτλο «κινητικότητα». Όμως, το πολυνομοσχέδιο δεν μένει μόνο στον εφιάλτη των απολύσεων. Σαρώνει μια σειρά άλλα δικαιώματα. Θεσπίζει ότι ο κατώτατος μισθός θα καθορίζεται από την κυβέρνηση και όχι μέσα από συλλογικές διαπραγματεύσεις. Κι αυτό από το 2017, γιατί μέχρι τότε θα είναι παγωμένος στα σημερινά «κινέζικα» επίπεδα. Βέβαια, μέχρι το 2017 πολλά ακόμη θα συμβούν, οπότε δεν έχει νόημα να συζητάμε από σήμερα.

Περικόβονται και άλλοι οι δαπάνες υγείας. Το κόστος, βέβαια, θα κληθούν να καταβάλουν από την τσέπη τους οι ασφαλισμένοι. Αλίμονο στους ηλικιωμένους και σε εκείνους που έχουν ευαίσθητη υγεία.

Τελειώνει η δικαστική προστασία για τους εργαζόμενους. Όχι μόνο για τους συμβασιούχους του δημοσίου, που θα

δουν τις προσωρινές διαταγές που έχουν κερδίσει να εξαφανίζονται, καθώς ο δικαστικός μηχανισμός αποκλείεται να μπορέσει να ανταποκριθεί στις ασφυκτικές προθεσμίες που τίθενται (ο Ρουπακιάς ετοίμασε τη σχετική ρύθμιση, για να μην ξεχνιόμαστε), αλλά και για κάθε εργαζόμενο του ιδιωτικού τομέα που απολύεται καταχρηστικά. Αυτός στερείται πλέον της δυνατότητας να γυρίσει στη δουλειά με ασφαλιστικά μέτρα. Θα πρέπει να περιμένει να γίνει η δίκη, δηλαδή μετά δύο-τρία χρόνια και με μια κοστοβόρα δικαστική διαδικασία, την οποία ελάχιστοι εργαζόμενοι μπορούν ν' αντέξουν.

Το πολυνομοσχέδιο, όμως, δεν περιορίζεται μόνο σε μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους. Οχυρώνει περισσότερο τα συμφέροντα των καπιταλιστών, με διατάξεις που εκτείνονται από τη χορήγηση ασυλίας στα μέλη του ΔΣ του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (οι μνημονιακές κυβερνήσεις θα μείνουν στην ιστορία και ως οι κυβερνήσεις που έδωσαν προκαταβολικά ασυλία στα μέλη τους και στα εκτελεστικά όργανά τους) και φτάνουν μέχρι τις προκλητικές φορολογικές ρυθμίσεις, την ίδια ώρα που για τους εργαζόμενους υπάρχουν μόνο χαράτσια και αύξουσα φορολογική επιβάρυνση. Όπως αναφέρεται στην εισηγητική έκθεση του πολυνομοσχεδίου και τόνισε και με δελτίο Τύπου ο Στουρνάρας, το Σεπτέμβριο θα θεσπιστούν νέες προκλητικές φοροαπαλλαγές για το κεφάλαιο, νέα «κίνητρα».

Στις αρχές του χρόνου, η τρικομματική κυβέρνηση μας είχε ζαλίσει με την προπαγάνδα της, ότι ο φορομπηχτικός νόμος 4110/2013 έχει προσωρινό χαρακτήρα και επιβλήθηκε από την τρόικα για να εξασφαλιστούν έκτακτα έσοδα. Σε μερικούς μήνες θα κάνουμε μια δίκαιη φορολογική μεταρρύθμιση, έλεγε το τρίο ξεφτίλα των Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη. Αυτή η «δίκαιη φορολογική μεταρρύθμιση» καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος του νέου πολυνομοσχεδίου και για τους εργαζόμενους **ενσωματώνει ολόκληρο τον φορομπηχτικό νόμο 4100/2013**, μετατρέποντάς τον από «προσωρινό» σε μόνιμο.

Αντίθετα, προχωρά σε μια σειρά προκλητικές φορολογικές ρυθμίσεις προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου, όπως είναι η κατάργηση της αύξησης των συντελεστών φορολόγησης των κερδών από πώληση μετοχών (οι αυξημένοι συντελεστές δεν λειτούργησαν ποτέ!), όπως είναι η δυνατότητα να ισοφαρίσουν οι τράπεζες και άλλοι μεγαλοκαπιταλιστές τη χασούρα που υπέστησαν από το «κούρεμα» των ομολόγων (όχι όμως και τα ασφαλιστικά ταμεία, τα νοσοκομεία, τα πανεπιστήμια και οι μικροομολογιούχοι), όπως είναι η κατάργηση και ορισμένων άλλων φορολογικών διατάξεων, που δημιουργούσαν κάποια μικροπροβλήματα στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Δεν έχει τέλος η «κινεζοποίηση»

Αυτό που ζούμε τα τελευταία χρόνια δεν είναι μια πολιτική διαχείρισης του ελληνικού κρατικού χρέους. Η διαχείριση του χρέους έχει μετατραπεί σ' έναν τεράστιο οδοστρωτήρα που σαρώνει δικαιώματα και κατακτήσεις. Σε μια διαδικασία «κινεζοποίησης» του ελληνικού λαού.

Τα κύματα των επιθέσεων είναι διαδοχικά και δεν έχουν τέλος, όπως αποδεικνύει και το τωρινό πολυνομοσχέδιο, αλλά και αυτά που θα 'ρθουν στο μέλλον. Η έξοδος από την καπιταλιστική ύφεση κάποια στιγμή θα έρθει. Όμως, η ανάκαμψη θα είναι αναιμική και –το κυριότερο– θα γίνεται στο έδαφος της «κινεζοποίησης» των εργαζόμενων. **Έξοδος από την κρίση κάποια στιγμή θα υπάρξει, έξοδος από την «κινε-**

ζοποίηση» όχι, γιατί η «κινεζοποίηση» των εργατών είναι εκείνος ο όρος που εξασφαλίζει τη μέγιστη κερδοφορία του κεφαλαίου.

Αντίσταση και οργάνωση

Τρία χρόνια τώρα οι εργαζόμενοι βιώνουμε τη μια ήττα μετά την άλλη. Σε σημείο που να έχει αρχίσει να βασιλεύει η ηττοπάθεια, η απογοήτευση, το «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Οι αντιστάσεις, καθοδηγημένες από την αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία θυμίζουν «τουφεκίες για την τιμή των όπλων». Και στη γωνία παραμονεύει η πολιτική σπέκουλα: ψηφίστε ΣΥΡΙΖΑ να δείτε άσπρη μέρα. Τα ίδια, όμως, δεν έλεγαν και ο Σαμαράς και ο Κουβέλης πριν τις εκλογές του 2012;

Στο έδαφος του καπιταλισμού, της ΕΕ και της ευρωζώνης μόνο ένα μέλλον έχουμε: «κινεζοποιημένοι» εργαζόμενοι, σε συνθήκες υψηλής ανεργίας και γενικευμένης φτώχειας. Η κρίση δεν είναι αποτέλεσμα λαθεμένων πολιτικών, αλλά εγγενές στοιχείο του καπιταλισμού. Και η διαχείριση της κρίσης δεν υπαγορεύεται από «δεξιές ιδεοληψίες» ή «αριστερές ιδέες», αλλά από τις ανάγκες του καπιταλισμού.

Η πολεμική τακτική του αστραπιαίου πολέμου των ναζί, μέσω της οποίας υποδούλωσαν όλη την Ευρώπη, γνώρισε την ήττα στα εδάφη της Σοβιετικής Ένωσης. Οι πρώτες επιτυχίες και η προέλαση μέχρι τα προάστια της Μόσχας φούσκωσαν τα μυαλά των γερμανών στρατηγών και του φύρερ τους. Όμως, ήταν η ηθικοπολιτική ενότητα του σοβιετικού λαού, η συστείρωσή του γύρω από μια άξια επαναστατική πολιτική ηγεσία, ο ηρωισμός των μαχητών –τακτικού στρατού στα μέτωπα και παρτιζάνων στα κατακτημένα εδάφη– η δύναμη των μετόπισθεν, που καθόρισαν την τελική έκβαση του πολέμου. Μια έκβαση που είναι γνωστή πλέον, καθώς σφραγίστηκε από την ανάρτηση της κόκκινης σημαίας με το σφυροδρέπανο στο θόλο του Ράιχσταγκ.

Τηρουμένων των αναλογιών, αυτή την τακτική πρέπει να υιοθετήσουμε σήμερα, για να φτάσουμε στη νίκη.

Αντίσταση με όλα τα μέσα στα κύματα του αστραπιαίου πολέμου που εξαπολύουν οι κεφαλαιοκρατικές δυνάμεις.

Παραμέρισμα των ξεπουλημένων αστογραφειοκρατικών ηγεσιών και των πολιτικών σπεκουλάντηδων, που θέλουν μα μετατρέψουν την εργατική οργή σε ψήφους.

Οργάνωση σε βάθος και με προοπτική.

Πίστη στην τελική νίκη παρ' όλες τις επιμέρους ήττες.

Αυτά τα στοιχεία πρέπει να χαρακτηρίσουν και τις σημερινές μάχες και αυτές που αναπόφευκτα θα έρθουν. **Η εργατική τάξη πρέπει να οργανωθεί πρωτίστως πολιτικά, για να μπορέσει και την άμυνά της να οργανώσει και στην αντεπίθεση να περάσει.**

